PRIIT PIKAMÄE
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2023. március 9.[1]

**C-133/22. sz. ügy**

**LACD GmbH**
**kontra**
**BB Sport GmbH & Co KG**

(a Bundesgerichtshof [szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal – Fogyasztóvédelem – 2011/83/EU irányelv – A 2. cikk 14. pontja – (EU) 2019/771 irányelv – A 2. cikk 12. pontja – Fogyasztó és kereskedő közötti, távollevők között kötött szerződés – A termék megfelelőségéhez nem kapcsolódó körülményekre vagy követelményekre vonatkozó kereskedelmi jótállás – A gyártó azon kötelezettségvállalása, hogy az árut, kizárólag a vevő elégedetlensége miatt, határidő nélkül visszaveszi és a vételárát visszatéríti”

1. „Elégedett vagy visszakapja a pénzét!” Noha e figyelemfelkeltő reklám egy jól ismert és elterjedt promóciós technikának felel meg, a jelen esetben felmerül a kérdés, hogy lehet-e a 2011/83/EU irányelv[2] 2. cikkének 14. pontja és az (EU) 2019/771 irányelv[3] 2. cikkének12. pontja értelmében vett kereskedelmi jótállás tárgya.

## Jogi háttér

### *Az uniós jog*

2. A jelen ügy szempontjából a 2011/83 irányelv 2. cikkének 14. pontja és a 2019/771 irányelv 2. cikkének 12. pontja releváns.

[1] Eredeti nyelv: francia.

[2] A fogyasztók jogairól, a 93/13/EGK tanácsi irányelv és az 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 85/577/EGK tanácsi irányelv és a 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2011. október 25-i európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2011. L 304., 64. o.).

[3] Az áruk adásvételére irányuló szerződések egyes vonatkozásairól, az (EU) 2017/2394 rendelet és a 2009/22/EK irányelv módosításáról, valamint az 1999/44/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2019. május 20-i európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2019. L 136., 28. o.; helyesbítés: HL 2019. L 305., 83. o.).

## *A német jog*

3. A Bürgerliches Gesetzbuch (polgári törvénykönyv, a továbbiakban: BGB) 443. §-a (1) bekezdésének megfelelően jótállás az eladónak, gyártónak vagy valamely harmadik félnek a megfelelőség szavatolására vonatkozó jogszabályi kötelezettsége teljesítésén túlmenő bármely olyan kötelezettségvállalása a fogyasztóval szemben, amely alapján a jótállási nyilatkozatban vagy a vonatkozó, az adásvételi szerződés megkötésének időpontjában vagy azt megelőzően elérhető reklámban feltüntetett tulajdonságoknak vagy a megfelelőséghez nem kapcsolódó bármely egyéb követelménynek nem megfelelő áru vételárát visszatéríti, vagy az ilyen árut kicseréli vagy kijavítja, illetve az áruhoz kapcsolódó szolgáltatást nyújt.

4. A BGB 479. §-ának (1) bekezdése előírja, hogy e törvénykönyv 443. §-a szerinti jótállási nyilatkozatot egyszerű és érthető nyelven kell megszövegezni, és fel kell sorolni azokat a tartalmi elemeket, amelyeket e nyilatkozatnak tartalmaznia kell.

## A jogvita alapját képező tényállás, az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

5. Az LACD GmbH a saját online áruházában történő értékesítésen kívül kiskereskedőkön és online kereskedőkön keresztül LACD védjegy alatt forgalmazza az általa gyártott sport- és fitneszcikkeket. A pólóira a következő szöveggel ellátott függőcímkéket helyezett:

„LACD garancia

Minden LACD termékhez élethosszig tartó garanciát adunk. Ha nem teljesen elégedett valamely termékünkkel, kérjük, küldje vissza annak a kereskedőnek, akitől azt vásárolta. Visszaküldheti közvetlenül az LACD részére is, azonban ne felejtse el nekünk megadni, hogy hol és mikor vásárolta.”

6. 2018 augusztusában a BB Sport GmbH, amely online áruházában szintén sport- és fitneszcikkeket árul, az Amazon Marketplace online kereskedelmi platformon egy próbavásárlón keresztül két, LACD védjeggyel ellátott pólót vásárolt az Outdoor-Works vállalkozástól, amelyek függőcímkéin az előző bekezdésben említett állítás szerepelt.

7. Mivel a BB Sport úgy vélte, hogy az e címkéken szereplő információk nem felelnek meg a BGB 443. §-a és 479. §-a szerinti jótállási nyilatkozatra vonatkozó jogszabályi követelményeknek, a Landgericht München I (müncheni I. sz. regionális bíróság, Németország) előtt keresetet indított az LACD-nek a ruházati termékeken található ilyen címkék elhelyezésének megszüntetésére való kötelezése iránt. Mivel e bíróság elutasította a keresetét, a BB Sport fellebbezést nyújtott be az Oberlandesgericht Münchenhez (müncheni regionális felsőbíróság, Németország), amely helyt adott a fellebbezésnek.

8. Az LACD ezt követően felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz, amely úgy véli, hogy az ügy kimenetele a 2011/83 irányelv 2. cikke 14. pontjának és a 2019/771 irányelv 2. cikke 12. pontjának értelmezésétől függ.

9. E bíróság megjegyzi, hogy a BB Sport keresete csak akkor lehet sikeres, ha az LACD-vel szemben felrótt magatartás „tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatnak” minősül. A BGB 479. §-ának (1) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettség LACD általi megsértésének és ebből

következően az ilyen cselekmény fennállásának megállapítása az említett bíróság szerint azt feltételezi, hogy a ruházati terméknek a fogyasztó elégedetlensége esetén történő visszavételére vonatkozó kötelezettségvállalás az LACD nyilatkozatában foglalt, a BGB 443. §-ának (1) bekezdése – amely az 1999/44/EK irányelv[4] 1. cikke (2) bekezdésének e) pontját ültette át a német jogba – és az 1999/44 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „jótállásnak” minősül, amely 2022. január 1-jétől a 2019/771 irányelv 2. cikke 12. pontjának felel meg.

10. A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy még ha a „fogyasztónak a megvásárolt termékkel kapcsolatos elégedettsége” nem is tartozik az „eladott dolog tulajdonságai” közé, mégis a BGB 443. §-ának (1) bekezdése értelmében vett, „a megfelelőséghez nem kapcsolódó további körülménynek” minősülhet. A kérdést előterjesztő bíróság emlékeztet arra, hogy a BGB e rendelkezése 2014. június 13-án a 2011/83 irányelv 2. cikkének 14. pontjában szereplő „kereskedelmi jótállás” fogalmának átültetése érdekében kiegészült e kritériummal, és ebből következően a nemzeti jog e rendelkezését e cikkel összhangban kell értelmezni.

11. E körülmények között határozott úgy a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország), hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Fennállhat-e a [2011/83 irányelv] 2. cikkének 14. pontja értelmében vett, a megfelelőséghez nem kapcsolódó bármely egyéb követelmény és a [2019/771 irányelv] 2. cikkének 12. pontja értelmében vett, a szerződésszerűséghez nem kapcsolódó bármely egyéb követelmény, ha a jótállásra kötelezett kötelezettsége a fogyasztó személyében rejlő körülményekhez, különösen az áruhoz való szubjektív viszonyulásához (a jelen esetben a fogyasztó belátására bízott, az áruval való elégedettséghez) kapcsolódik, anélkül, hogy e személyes körülményeknek összefüggésben kellene állniuk az áru jellemzőivel?

2) Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén:

Objektív körülmények alapján megállapíthatónak kell-e lennie a fogyasztó személyében rejlő körülményeken (a jelen esetben a megvásárolt áruval való elégedettségen) alapuló követelmények hiányának?”

## A Bíróság előtti eljárás

12. A felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél és az ellenérdekű fél, valamint az Európai Bizottság írásbeli észrevételeket terjesztett elő.

## A releváns jogi keret meghatározása

13. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem vizsgálata felveti a releváns jogi keret meghatározásával kapcsolatos első kérdést. Míg a kérdést előterjesztő bíróság a 2011/83 és a 2019/771 irányelv egyes rendelkezéseinek értelmezését kéri a Bíróságtól, az alapeljárás felperese azt állítja, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdés „elfogadhatatlan”, mivel az ezen irányelvek közül az elsőre vonatkozik, holott az állítólagos jogsértés időpontjában az 1999/44 irányelvet kellett alkalmazni. A Bizottság a maga részéről e kérdés újrafogalmazását

[4] A fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól szóló, 1999. május 25-i európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 1999. L 171., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 4. kötet, 223. o.).

javasolja a 2019/771 irányelv elhagyásával, amely *ratione temporis* nem alkalmazható. Meg kell állapítani, hogy a jelen esetben valóban a jogszabályok halmozódását lehet látni, amely arra készteti a bíróságot, hogy normatív kutatómunkát végezzen, lehetővé téve a normák sorrendjének tisztázását.

14. Először is meg kell jegyezni, hogy az érintett áru online vásárlásának időpontjában az 1999/44 és a 2011/83 irányelv volt hatályban, mivel az előbbit a 2019/771/EK irányelv csak 2022. január 1-jei hatállyal helyezte hatályon kívül. A fogyasztási cikkek adásvételéről szóló 1999/44 irányelv[5] fő célja az volt, hogy az eladó az adásvételi szerződésnek megfelelő fogyasztási cikket adjon át a fogyasztónak, és hogy feleljen a fogyasztóval szemben e fogyasztási cikk átadásának időpontjában meglévő minden hibáért. A szerződés tartalmi elemeire, mint például a megfelelés szempontjaira, a szerződésnek való megfelelés hiánya esetén alkalmazható jogorvoslatokra és az ezek gyakorlására vonatkozó főbb eljárásokra minimumharmonizáció vonatkozott.

15. Figyelembe véve az eladók vagy a gyártók jelenlegi gyakorlatát, amely szerint garanciát nyújtanak a fogyasztási cikkekre olyan hibák tekintetében, amelyek egy bizonyos határidőn belül merülnek fel, az 1999/44 irányelv rendelkezéseket is tartalmazott a „jótállás" e fogalmáról is, amelyet az 1. cikke (2) bekezdésének e) pontja akként határoz meg, mint „az eladó vagy a gyártó kötelezettségvállalása a fogyasztóval szemben külön díj felszámítása nélkül, amely alapján a jótállási nyilatkozatban vagy a vonatkozó reklámban feltüntetett tulajdonságoknak nem megfelelő fogyasztási cikk vételárát visszatéríti, vagy az ilyen fogyasztási cikket kijavítja, kicseréli vagy az igényt más módon kezeli". Az 1999/44 irányelv 6. cikke meghatározta e jótállás jogi rendszerét, amely kiegészíti a fogyasztó jogszabály szerinti jogait az áru adásvételi szerződésnek való megfelelőségét illetően, előírva bizonyos információk nyújtását annak biztosítása érdekében, hogy a fogyasztót ne tévesszék meg[6].

16. Az 1999/44 irányelvet a 2011/83 irányelv[7] módosította, amelynek rendelkezéseit a 2014. június 13.[8] után kötött szerződésekre kell alkalmazni, és amely különösen a távollevők között kötött és az üzlethelyiségen kívül kötött szerződések esetében harmonizálja a nyújtandó tájékoztatásra vonatkozó szabályokat. A távollevők között kötött szerződés fogalmát a 2011/83 irányelv 2. cikkének 7. pontja akként határozza meg, mint „a kereskedő [helyesen: eladó vagy szolgáltató] és a fogyasztó között áru vagy szolgáltatás értékesítésére szervezett távértékesítési rendszer keretében, a kereskedő [helyesen: eladó vagy szolgáltató] és a fogyasztó egyidejű fizikai jelenléte nélkül - a szerződés megkötésének időpontjával bezárólag kizárólag egy

5 Az 1999/44 irányelv a fogyasztási cikkek adásvételére vonatkozó valamennyi szerződésre vonatkozott, beleértve a távértékesítési szerződéseket is, amint az az irányelv (4) preambulumbekezdésének utolsó mondatából kitűnik.

6 Lásd: 1999/44 irányelv (21) preambulumbekezdés.

7 A 2011/83 európai parlamenti és tanácsi irányelv elfogadásához vezető 2008. október 8-i javaslatában (COM (2008) 614 végleges) a Bizottság négy irányelvnek - köztük az 1999/44 irányelv - a fogyasztóvédelem területén teljes harmonizáción alapuló „egyetlen horizontális jogi aktussal" való felváltására tett javaslatot. E megközelítést a Tanács elutasította. Végül a 2011/83 irányelv (63) preambulumbekezdéséből és 33. cikkéből következik, hogy az 1999/44 irányelv egyetlen módosítása a 8a. cikk beillesztése volt, amely arra kötelezi a tagállamokat, hogy tájékoztassák a Bizottságot a fogyasztóvédelem bizonyos területein elfogadott szigorúbb nemzeti rendelkezésekről.

8 Lásd: 2011/83 irányelv 28. és 33. cikk.

vagy több távközlő eszköz alkalmazásával - kötött szerződés". Jelen esetben a ruházati terméket az Amazon Marketplace - távértékesítési szerződésre jellemző - online vásárlási platformján jelen lévő Outdoor-Works vállalkozástól vásárolták[9].

17. A szerződéskötést megelőző tájékoztatást érintő így bevezetett harmonizáció a „jótállásra" is vonatkozik, amely a 2011/83 irányelv 2. cikkének 14. pontjában foglalt új meghatározás szerint „a kereskedőnek [helyesen: eladónak vagy szolgáltatónak] vagy valamely gyártónak (»a jótállásra kötelezett«) a megfelelőség szavatolására vonatkozó jogszabályi kötelezettsége teljesítésén túlmenő bármely olyan kötelezettségvállalása a fogyasztóval szemben, amely alapján a jótállási nyilatkozatban vagy a vonatkozó, a szerződéskötés időpontjában vagy azt megelőzően elérhető reklámban feltüntetett tulajdonságoknak vagy a megfelelőséghez nem kapcsolódó bármely egyéb követelménynek nem megfelelő áru vételárát visszatéríti, vagy az ilyen árut kicseréli vagy kijavítja, illetve az áruhoz kapcsolódó szolgáltatást nyújt".

18. A 2011/83 irányelv véleményem szerint nem tekinthető *lex specialisnak* az 1999/44 irányelvhez képest, mivel a fogyasztási cikkek adásvételére vonatkozó szerződések ugyanazon területére vonatkozó általános szabályoktól eltérő sajátos rendelkezések e szabályai között nincs kapcsolat. Mindazonáltal a nemzeti bíróság által feltett kérdés megválaszolásához a távértékesítési szerződéseket érintő jótállás tekintetében kizárólag a jótállás új meghatározását kell figyelembe venni, a jogszabályok sorrendje elvének megfelelően – *lex posterior derogat legi priori* –, amely megalapozza a 2011/83 irányelvnek az 1999/44 irányelvvel szembeni elsőbbségét.

19. E másodlagos jogi aktusok időrendi sorrendje mellett a szerződéskötést megelőző tájékoztatásnak a 2011/83 irányelv által végrehajtott teljes harmonizációja[10], és az a tény, hogy a 2011/83 irányelv 2. cikkének a kereskedelmi jótállást meghatározó 14. pontja nem választható el a fogyasztók tájékoztatását előíró 6. cikktől[11], is amellett szól, hogy csak ezt az irányelvet vegyük figyelembe. E tekintetben megjegyzem, hogy 2011-ben a jogalkotó a kereskedelmi jótállás meghatározásába belefoglalta annak a korábban az 1999/44 irányelv 6. cikkének (2) bekezdésében szereplő törvényen alapuló jogokhoz viszonyított önálló jellegét, tisztázta az előbbi jótállás hatályát azáltal, hogy különbséget tett a lehetséges kettős cél között, és előírta az áru

[9] Nem vitatott, hogy a szóban forgó termékeket a BB Sport megbízásából egy próbavásárló vásárolta online az Outdoor-Works vállalkozástól. Márpedig a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a 2011/83 irányelv 2. cikkének 2. pontja alapján nem csupán az a természetes vagy jogi személy minősül az e rendelkezés értelmében vett „eladónak vagy szolgáltatónak", aki vagy amely az ezen irányelv hatálya alá tartozó szerződések vonatkozásában kereskedelmi, ipari, kézműipari vagy szakmai tevékenységével összefüggő célok érdekében jár el, hanem az a természetes vagy jogi személy is, aki vagy amely ezen eladó vagy szolgáltató nevében vagy javára közvetítőként jár el, e közvetítő és a megbízó kereskedő közül pedig mind a kettő az e rendelkezés értelmében vett „eladónak vagy szolgáltatónak" minősíthető, anélkül hogy ehhez meghatározó jellegűnek kellene lennie a kétszeres szolgáltatási jogviszony fennállásának [2022. február 24-i Tiketa ítélet (C-536/20, EU:C:2022:112, 36. pont)]. Mindazonáltal megjegyzem, hogy az alapeljárás az LACD-nek felrótt tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat megszüntetése iránti keresetre vonatkozik, és hogy a jogvita eldöntése érdekében a kérdést előterjesztő bíróság - amelynek feladata, hogy az egyes ügyek sajátosságaira tekintettel értékelje mind az ítélethozatalhoz szükséges előzetes döntéshozatal szükségességét, mind a Bíróság elé terjesztett kérdések relevanciáját -, arra kér választ a Bíróságtól, hogy a gyártó általi kötelezettségvállalás tekintetében mi minősülhet a 2011/83 irányelv értelmében vett kereskedelmi jótállásnak. Figyelemmel arra, hogy a nemzeti bíróságok által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések releváns voltát vélelmezni kell, és mivel nem tűnik ki nyilvánvalóan, hogy az uniós jog e kérdésekben hivatkozott rendelkezéseinek kért értelmezése nem érinti az alapügy tényállását vagy tárgyát, a nemzeti bíróság által előterjesztett kérdésekre választ kell adni.

[10] Lásd: 2011/83 irányelv (5) és (7) preambulumbekezdés és 2019/771 irányelv (6) preambulumbekezdés, valamint 2018. szeptember 13-i Starman ítélet (C-332/17, EU:C:2018:721, 27. pont).

[11] Noha a 2022. május 5-i Victorinox ítéletben (C-179/21, EU:C:2022:353) a Bíróság a 2011/83 irányelv 6. cikke (1) bekezdésének m) pontját és az 1999/44 irányelv 6. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdését együttesen értelmezte, a kérdést előterjesztő bíróság konkrét kérdésére válaszolt, amely nem a gyártó nyilatkozatának kereskedelmi jótállásként minősítésére, hanem a fogyasztónak az első rendelkezés szerint az e jótállásra vonatkozó feltételekről a második rendelkezésben említett feltételekhez képest nyújtandó tájékoztatás lehetséges azonosságára vonatkozott. Mindenesetre a *lex posterior derogat legi priori* elvének alkalmazása, valamint a 2011/83 irányelv 2. cikkének 14. pontja és 6. cikkének (1) bekezdése által alkotott egységes harmonizáció véleményem szerint megfosztja az értelmétől az 1999/44 irányelv vonatkozó rendelkezéseivel együtt történő értelmezést.

megfelelőségének szavatolására vonatkozó jogszabályi kötelezettségről és a kereskedelmi jótállás fennállásáról, valamint „az ezekkel kapcsolatos feltételekről” szóló tájékoztatási kötelezettséget, amely általános megfogalmazásával eltér a fent hivatkozott cikkben használttól.

20. Másodszor, emlékeztetni kell arra, hogy az 1999/44 irányelvet 2022. január 1-jei hatállyal hatályon kívül helyezte és felváltotta a 2019/771 irányelv, amely a 23. cikke első mondatának és a 24. cikke második mondatának megfelelően a 2022. január 1-jét követően kötött szerződésekre alkalmazandó, megjegyezve, hogy a vitatott pólókat 2018. augusztusban vásárolták. A kérdést előterjesztő bíróság mindazonáltal a 2019/771 irányelv 2. cikke 12. pontjának Bíróság általi értelmezését kéri, és arra hivatkozik, hogy a BB Sport által indított, az ismételt jogsértés veszélyére alapított, tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat megszüntetése iránti keresetnek csak akkor lehet helyt adni, ha az LACD-nek felrótt magatartás mind a tényállás, mind a felülvizsgálati kérelemről szóló határozat meghozatalának időpontjában ellentétes a versenyjoggal.

21. Meg kell állapítani, hogy az alapeljárással azonos eljárásra vonatkozó egyik ügyben a Bíróság úgy határozott, hogy az uniós jognak a felülvizsgálati kérelem tárgyában hozott határozat meghozatalának időpontjába *ratione temporis* alkalmazandó szabályát értelmezi, függetlenül azon megállapítástól, hogy a jogvita alapjául szolgáló tényállás e szabály elfogadása előtt következett be.

22. A Bíróság egyrészről emlékeztetett azon ítélkezési gyakorlatára, amely szerint az irányelv hatálybalépésének napjától kezdve a tagállami bíróságok a lehető legteljesebb mértékben kötelesek tartózkodni a belső jog olyan értelmezésétől, amely az irányelv átültetésére előírt határidő leteltét követően jelentősen veszélyeztetheti az említett irányelv által elérni kívánt eredmény megvalósítását. A jelen esetben a fentihez hasonló tartózkodási kötelezettség az előzetes döntéshozatalra utaló határozat meghozatalakor, azaz 2022. február 22-én mindenképpen alkalmazandó volt, amely időpontban a 2019/771 irányelv már nem csupán hatályba lépett, hanem az annak átültetésére meghatározott 2021. július 1-jei határidő is lejárt. Másrészről a Bíróság megállapította, hogy mindenesetre az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kifejezetten az következik, hogy a felülvizsgálati eljárás kimenetele attól a kérdéstől függ, hogy lehetséges-e a szóban forgó, jogsértés megszüntetése iránti kereset előterjesztése az alapügyet az előzetes döntéshozatali eljárásban hozott ítélet kihirdetését követően eldöntő határozat meghozatalának időpontjában alkalmazandó jogszabály alapján abban az esetben, ha az említett kereset jövőbeli jogsértésekre is vonatkozik. E körülmények között a 2019/771 irányelv értelmezését a kérdést előterjesztő bíróság számára hasznosnak kell tekinteni ahhoz, hogy az előtte folyamatban lévő ügyben határozatot hozhasson [12].

23. E tekintetben megjegyzem, hogy a 2019/771 irányelv (11) preambulumbekezdése értelmében ezen irányelv kiegészíti a 2011/83 irányelvet azáltal, hogy az áruk szerződésszerűségére, hibás teljesítés esetén a fogyasztók rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségekre, valamint e jogorvoslatok érvényesítésének módozataira vonatkozó szabályokat vezet be. A 2019/771 irányelv (62) preambulumbekezdése megemlíti, hogy az átláthatóság biztosítása érdekében a szerződéskötést megelőző tájékoztatásra vonatkozó, valamint a kereskedelmi jótállás meglétével és feltételeivel kapcsolatos, a 2011/83/EU irányelvben foglalt követelmények mellett a kereskedelmi jótállásra vonatkozóan elő kell írni bizonyos követelményeket. Ebben az összefüggésben a 2019/771 irányelv 2. cikkének 12. pontja akként határozza meg a kereskedelmi jótállást, mint „az eladó vagy a gyártó (a továbbiakban: a jótállásra kötelezett) bármely olyan kötelezettségvállalása a fogyasztóval szemben az eladónak a szerződésszerűség szavatolására vonatkozó jogszabályi kötelezettsége teljesítésén túlmenően, amely alapján a jótállási

[12] Lásd ebben az értelemben: 2010. január 14-i Plus Warenhandelsgesellschaft ítélet (C-304/08, EU:C:2010:12, 29-32. pont).

nyilatkozatban vagy a vonatkozó, a szerződéskötés időpontjában vagy azt megelőzően elérhető reklámban feltüntetett tulajdonságoknak vagy a szerződésszerűséghez nem kapcsolódó bármely egyéb követelménynek nem megfelelő áru vételárát visszatéríti, vagy az ilyen árut kicseréli vagy kijavítja, illetve az áruhoz kapcsolódó szolgáltatást nyújt".

24. A fenti megfontolások összességéből következik, hogy a Bíróság válaszának a 2011/83 irányelv 2. cikkének 14. pontjára és a 2019/771 irányelv 2. cikkének 12. pontjára kell vonatkoznia.

## Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

25. A kérdést előterjesztő bíróság az előzetes döntéshozatalra előterjesztett két, együttesen vizsgálandó kérdésével lényegében arra kér választ, hogy a 2011/83 irányelv 2. cikkének 14. pontját és a 2019/771 irányelv 2. cikkének 12. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az e pontokban említett „kereskedelmi jótállás" fogalma magában foglalja a gyártó azon kötelezettségvállalását[13], hogy az árut határidő nélkül visszaveszi és vételárát visszatéríti[14], kizárólag a vevőnek az áruval kapcsolatos elégedetlensége miatt, és ha igen, akkor az ilyen garancia végrehajtásának feltételeit.

26. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak kifejezéseit, hanem szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi[15].

### *A szó szerinti értelmezésről*

27. A 2011/83 irányelv 2. cikke 14. pontjának a jelen indítvány 12. pontjában említett szövegéből következik, hogy az uniós jogalkotó nyilvánvalóan széleskörűen kívánta meghatározni a „kereskedelmi jótállás" hatályát.

28. Ez mindenekelőtt a „bármely olyan kötelezettségvállalás" átfogó kifejezés használatára vonatkozik, amely az eladónak az eladásra kínált termékek lehetséges vásárlóit közvetlenül vagy közvetve megszólító magatartását jellemzi. A fenti rendelkezés megfogalmazásából ezt követően kitűnik, hogy e jótállás kettős célt szolgál, abban az értelemben, hogy akkor is alkalmazható, ha a megvásárolt áru nem felel meg a jótállási nyilatkozatban vagy a kapcsolódó reklámban meghatározott „tulajdonságoknak" vagy „a megfelelőséghez nem kapcsolódó bármely egyéb követelménynek".

[13] Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdés a „jótállásra kötelezett" fogalmára vonatkozik, amely az LACD helyzetének megfelelő, véleményem szerint kifejezőbb „gyártó" fogalmát takarja. A jelen indítvány jobb értelmezése érdekében úgy vélem, hogy a fogyasztó fogalmával szemben a „gyártó", valamint a „vállalkozás" kifejezést célszerű használni. Ezenkívül a 2022. május 5-i Victorinox ítéletben (C-179/21, EU:C:2022:353, 35. és 36. pont) a Bíróság pontosította, hogy ha a gyártó közvetlenül vagy a nevében és javára eljáró más személy közvetítésével adja el a fogyasztónak az általa előállított terméket, akkor őt a 2011/83 irányelv 2. cikkének 2. pontja értelmében vett „eladónak vagy szolgáltatónak" kell tekinteni. Ilyen esetben az általa nyújtott jótállás csak az ezen irányelv 2. cikkének 14. pontja értelmében vett „eladó[i] vagy szolgáltató[i] […] kötelezettségvállalásnak" minősülhet, nem pedig az e rendelkezés értelmében vett „valamely gyártó" kötelezettségvállalásának. Ez utóbbi olyan helyzetre utal, amelyben az eladó vagy szolgáltató személye nem esik egybe a gyártó személyével.

[14] Az LACD nyilatkozata, amint az az előzetes döntéshozatal iránti kérelemben szerepel, csak a megvásárolt áru esetleges visszaküldésére utal, anélkül, hogy kifejezetten említené a visszatérítést, ami legalábbis furcsának tűnik, és ellentmond a kereskedelmi jótállás jellegének, amelynek célja „a vételár visszatérítése, az áru cseréje vagy javítása". Az LACD észrevételeinek vizsgálata azonban minden kétértelműséget eloszlat, mivel utal arra, hogy „nem kétséges, hogy a vásárló bármikor visszaküldheti a pólót, akár a kereskedőnek, akár az LACD-nek, és amennyiben visszaküldi, visszakapja a vételárat".

[15] 2016. július 14-i Verband Sozialer Wettbewerb ítélet (C-19/15, EU:C:2016:563, 23. pont).

29. Ezen alternatíva jelentésének jobb megértése érdekében meg kell vizsgálni a szóban forgó rendelkezés keletkezését. A fogyasztók jogairól szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslat csak a jótállási nyilatkozatban vagy a megfelelő reklámban szereplő „tulajdonságokra" hivatkozott. E kifejezés kétségtelenül az eladott dolog „jellemzőinek" vagy „minőségének" objektív fogalmára utal, amelyek meghatározóak a szerződésszerűség szempontjából, és emlékeztet arra, hogy a kereskedelmi jótállás, amely kiegészíti a megfelelőség szavatolására vonatkozó jogszabály által biztosított jogokat, ez utóbbi kiterjesztéséből állhat.

30. A jogalkotási folyamat során és egy parlamenti módosítás eredményeként egy második lehetséges tárggyal egészült ki a javaslat, amelynek megfogalmazása kifejezetten eltér az elsőtől, és azzal ellentétben olyan, az áruhoz való viszonyt határoz meg, amely nem kapcsolódik a megfelelőség hiányához. A „megfelelőséghez nem kapcsolódó bármely egyéb követelmény" semleges és általános kifejezés teljes mértékben alkalmas arra, hogy a fogyasztónak a megvásárolt termékkel kapcsolatos szubjektív elvárásainak elmaradását kifejezze, függetlenül a termék jellemzőire vagy minőségére vonatkozó objektív szempontoktól. A 2011/83 irányelv 2. cikke 14. pontjának különböző nyelvi változatait, különösen az angol, a német és az olasz változatot vizsgálva kiderül, hogy a „requirements", „Anforderungen", illetve „requisito" kifejezések használata megfelel a követelmények fogalmának, ami véleményem szerint megfelelőbb a kereskedelmi jótállás fogalmának fordítására, amelynek lehetséges tárgya a fogyasztónak a megvásárolt áruval való elégedetlensége.

31. Érdekes azonban megjegyezni, hogy a „kereskedelmi jótállás" fogalmának a 2019/771 irányelv 2. cikkének 12. pontjában szereplő meghatározása szinte teljesen megegyezik a 2011/83 irányelv 2. cikkének 14. pontjában foglaltakkal, a jelen ügy szempontjából lényeges változás pontosan az, hogy a többek között a francia és a spanyol nyelvi változatban a megfelelőséghez nem kapcsolódó „bármely egyéb körülmények" kifejezés helyébe a szerződésszerűséghez nem kapcsolódó „bármely egyéb követelmény" kifejezés lép.

32. Végül hangsúlyozni kell, hogy az említett nyelvi változatokban ezen egyéb körülményeket vagy követelményeket kifejezetten *bármely*ként írják le, és amelyeket a jótállási nyilatkozatban vagy az arra vonatkozó reklámban kell feltüntetni, amelynek tartalma az eladó vagy szolgáltató kizárólagos felelősségébe tartozik, ami tökéletesen megfelel ez utóbbi vállalkozói szabadságának és az értékesített termékekhez kapcsolódó kereskedelmi jótállás jellegére és terjedelmére vonatkozó szuverén döntésének.

33. Úgy tűnik tehát, hogy sem a 2011/83 irányelv 2. cikkének 12. pontja, sem a 2019/771 irányelv 2. cikkének 14. pontja nem olyan megfogalmazású, hogy kizárná a gyártó lehetőségét, hogy nem magától a terméktől, hanem a termék adásvételi szerződésnek való megfelelőségéhez kapcsolódó követelményektől függetlenített jótállást kínáljon, mégpedig olyan feltétel nélküli ígéret formájában, hogy visszaveszi a terméket és visszatéríti a vevőnek a vételárat, ha a vevő nem elégedett e termékkel.

### *A teleologikus értelmezésről*

34. Amint az a 2011/83 irányelvnek az irányelv (4), (5) és (7) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkéből kitűnik, ezen irányelv célja a fogyasztók magas szintű védelmének biztosítása az eladókkal vagy szolgáltatókkal kötött ügyletekkel kapcsolatos tájékoztatásuk és biztonságuk garantálása révén. Ezen túlmenően, a fogyasztóvédelmet az Európai Unió politikáiban az EUMSZ 169. cikk, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának

(a továbbiakban: Charta) 38. cikke is célként rögzíti [16]. Ez a 2019/771 irányelv célja is, amint azt a (2), (3), (5) és (10) preambulumbekezdés és az 1. cikk is megerősíti, az irányelv (62) preambulumbekezdése pedig pontosítja, hogy noha a tagállamok szabadon állapíthatnak meg szabályokat a kereskedelmi jótállásnak az irányelv által nem szabályozott egyéb vonatkozásai tekintetében, e szabályok nem foszthatják meg a fogyasztókat az említett irányelv által e területen nyújtott védelemtől.

35. Márpedig az tény, hogy a vállalkozásnak azon kötelezettségvállalása, amely kizárólag a fogyasztónak az eladott áruval való személyes elégedettségéhez kapcsolódik, a kereskedelmi jótállás révén a 2011/83 irányelv és a 2019/771 irányelv tárgyi hatálya alá tartozhat, a belső piac összefüggésében - amelynek hatékony működését ezen aktusok biztosítani hivatottak - hozzájárul a magas szintű fogyasztóvédelemhez.

36. A megfelelőség szavatolására vonatkozó jogszabályi kötelezettség esetleges kiterjesztésén túl a fogyasztót így további, a vállalkozásra nézve kötelező erejű jogok illetik meg. Ezen elismerés a távollevők között kötött szerződésekre vonatkozó, a szerződéskötés előtti, a szerződési feltételekről és az említett szerződéskötés következményeiről szóló, a fogyasztó számára alapvető fontosságú tájékoztatási követelmények végrehajtásához vezet [17]. A fogyasztó ugyanis ez utóbbi ezen információk alapján dönti el, hogy szerződéses kapcsolatba kíván–e a lépni valamely vállalkozással. A 2011/83 irányelv 8. cikkének (1) és (4) bekezdésében említett tájékoztatási kötelezettség teszi lehetővé a fogyasztó számára, hogy megfelelő formában – még a szerződéskötést megelőzően – megkapja az ahhoz szükséges információkat, hogy el tudja dönteni, megköti-e a szerződést, vagy sem, megfelelve ezáltal a fogyasztóvédelem általános érdekű, jogszerű céljának, az ezen irányelv (3) preambulumbekezdésében említett EUMSZ 169. cikknek megfelelően, anélkül, hogy ez kihatna a Charta 11. és 16. cikkében említett véleménynyilvánítási szabadság és tájékozódás szabadsága, valamint a vállalkozás szabadságának alapvető tartalmára [18].

37. A javasolttal ellentétes értelmezés ellenben veszélyeztetné a fogyasztóvédelem célját, mivel emlékeztetni kell arra, hogy e területen figyelembe kell venni azon feltételezett elvárást, amelyet a szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó támaszt [19]. Úgy tűnik számomra, hogy egy olyan kereskedelmi gyakorlattal szembesülve, amely arra a szlogenre épül, hogy „elégedett vagy visszakapja a pénzét”, amely hatékonyan hívja fel a figyelmet, azonban csalárd módon azt sugallja, hogy valódi garanciális joga van a vállalkozással szemben, az átlagfogyasztó hajlamos lenne ez utóbbi megfontolás hatására a szerződéskötésre vonatkozó döntést meghozni. Amint azt a Bizottság hangsúlyozza, a fogyasztóknak a jogaikkal kapcsolatos megtévesztése a 2005/29/EK [20] irányelv 6. cikke (1) bekezdésének g) pontja értelmében tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatnak minősülhet, és ezért tilos.

38. A vállalkozások és a fogyasztók közötti szerződéses kapcsolatokban a jogbiztonság megteremtésének egyetlen módja az, hogy a kereskedelmi jótállás hatálya alá vonjuk e fogyasztóknak az eladott dologgal kapcsolatos szubjektív elvárásainak teljesítését. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a 2011/83 irányelv (7) preambulumbekezdése és a 2019/771 irányelv

16 2022. április 7-i Fuhrmann-2 ítélet (C-249/21, EU:C:2022:269, 21. pont).

17 2018. szeptember 13-i Wind Tre és Vodafone Italia ítélet (C-54/17 és C-55/17, EU:C:2018:710, 46. pont).

18 2019. január 23-i Walbusch Walter Busch ítélet (C-430/17, EU:C:2019:47, 36. és 42. pont).

19 2016. január 21-i Viiniverla ítélet (C-75/15, EU:C:2016:35, 25. pont).

20 A belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló 2005. május 11-i európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2005. L 149., 22. o.).

(5) preambulumbekezdése azt mutatja, hogy e két normának ugyanaz a célja, a fogyasztók és a vállalkozások között kötött adásvételi szerződések jogbiztonságának erősítése, ami e szereplők bizalmát is növeli. A 2019/771/EK irányelv (62) preambulumbekezdése pontosan e biztonság javítására irányuló törekvést mondja ki, és a kereskedelmi jótállás terén „a fogyasztók félrevezetésének elkerülését”.

39. A vállalkozás fent hivatkozott szabadságát illetően, noha a Bíróság már megállapította, hogy a 2011/83 irányelv rendelkezéseinek értelmezése során, az irányelv (4) preambulumbekezdésében kimondottak szerint megfelelő egyensúlyt kell biztosítani a fogyasztóvédelem magas szintje és a vállalkozások versenyképessége között, a vállalkozásoknak a Charta 16. cikkében rögzített vállalkozási szabadságának tiszteletben tartása mellett, meg kell állapítani, hogy ezen egyensúly megteremtése a jelen ügyben nem releváns, mivel a kereskedelmi jótállás tárgyának és terjedelmének meghatározása éppen e szabadság megnyilvánulása [21]. Az eladó vagy a gyártó az, aki szabadon határozza meg e jótállás végrehajtásának feltételeit, és azt kereskedelmi stratégiája részeként kínálja a fogyasztónak, egyrészről arra számítva, hogy értékesítési vagy reklámérveinek hatékonysága javítja ajánlatának versenyképességét és vonzerejét a versenytársakéhoz képest, és ezáltal növeli az ügyletek számát, másrészről pedig arra, hogy a vásárlók a vásárlás átgondolására vonatkozó döntésüket követően kevés árut küldenek vissza.

40. Meg kell jegyezni végül, hogy a vállalkozás „elégedett vagy visszakapja a pénzét” kötelezettségvállalása régi és különösen elterjedt promóciós technika, amelynek az uniós szabályok idővel csupán pontosabb keretet adtak. E jótállást magát meghaladja az „elégedett *és* visszakapja a pénzét” kötelezettségvállalás, amely abból áll, hogy a vállalkozás olyan termékeket kínál, amelyeket kérésre teljes egészében vissza lehet téríteni, anélkül, hogy a fogyasztónak „elégedetlennek” kellene lennie a termékkel.

41. Emlékeztetni kell arra, hogy az Unió politikáiban a fogyasztóvédelem magas szintjének biztosítását az a tény alapozza meg, hogy a fogyasztók az eladókhoz vagy szolgáltatókhoz képest hátrányos helyzetben vannak, mivel szerződéses partnerükkel szemben kevésbé tájékozottak, gazdaságilag gyengébbek és a jogban kevésbé jártasak [22]. Az eladók vagy szolgáltatók tehát tökéletesen értik a fogyasztókra irányuló tevékenységük normatív kereteit, és így a rájuk nézve teljes mértékben kötelező, a szerződésszerűség szavatolására vonatkozó jogszabályi kötelezettségen túlmenően a kereskedelmi kötelezettségvállalás hatályát is fel tudják mérni, így az uniós jogalkotó – logikusan - nem hozott semmilyen védőintézkedést az.

42. E tekintetben úgy vélem, hogy az a cél, hogy bizonyos helyzetekben megkíméljék a vállalkozást az aránytalan kellemetlenségektől, amely célt a jogalkotó elfogadott [23] és amelyet a Bíróság az ítélkezési gyakorlatában [24] végrehajtott, megalapozatlan egy olyan helyzetben, amelyben az érintett fél szabadon és a tények teljes ismeretében határozza meg a fogyasztóval szemben vállalt kötelezettséget, miután előzetesen mérlegelte annak lehetséges pénzügyi következményeit. Érdekességként jegyzem meg, hogy a Bíróság megállapította, hogy ha a kereskedő kifejezetten felhívja a fogyasztó figyelmét a gyártói jótállás meglétére annak érdekében, hogy ezt eladásra vagy reklámra vonatkozó érvként használja, és ezáltal javítsa ajánlatának a versenytársai ajánlataival szembeni versenyképességét és vonzerejét, akkor alkalmazandó a 2011/83 irányelv 6. cikke

[21] Lásd ebben az értelemben: 2022. április 7-i Fuhrmann-2 ítélet (C-249/21, EU:C:2022:269, 31. pont).

[22] 2020. május 14-i NK (családi ház megtervezése) ítélet (C-208/19, EU:C:2016:382, 39. pont).

[23] Lásd: 1999/44 irányelv 3. cikke (3) bekezdésének második albekezdése és 2019/771 irányelv 13. cikkének (2) és (3) bekezdése.

[24] Lásd különösen: 2011. június 16-i Gebr.Weber és Putz ítélet (C-65/09 és C-87/09, EU:C:2011:396, 58. és 73. pont); 2019. május 23-i Fülla ítélet (C--52/18, EU:C:2019:447, 52-54. pont); 2020. március 12-i Verbraucherzentrale Berlin ítélet (C-583/18, EU:C:2020:199, 31-36. pont).

(1) bekezdésének m) pontjában foglalt tájékoztatási kötelezettség. A Bíróság ezt követően rámutatott, hogy az ilyen tájékoztatási kötelezettség nem tekinthető aránytalan tehernek a kereskedő számára, mivel a kereskedő az ügy teljes ismeretében maga dönti el, hogy felhívja a fogyasztó figyelmét e tárgyra, és mivel a kereskedő ebből versenyelőnyre kíván szert tenni [25].

43. E körülmények között véleményem szerint azon értelmezés, amely elfogadja, hogy az eladó vagy szolgáltató kötelezettségvállalása, kizárólag a fogyasztónak az eladott dologgal való személyes elégedettségére vonatkozóan, kereskedelmi jótállás tárgya lehet, megfelel az uniós jog azon célkitűzésének, amely a magas szintű fogyasztóvédelem és a vállalkozások versenyképessége között méltányos egyensúlyt kíván biztosítani.

### *A rendszertani értelmezésről*

44. A rendszertani elemzés véleményem szerint alátámasztja a kereskedelmi jótállás javasolt értelmezését. A 2011/83 irányelv által a fogyasztó javára biztosított elállási jog kiterjesztésének tűnik ugyanis, hogy a kereskedelmi jótállás hatálya alá vonjuk a vevő elégedetlensége esetén az eladott áru visszavételére és a vételárának határidő nélküli visszatérítésére vonatkozó ajánlatot.

45. Ezen irányelv 9. cikke előírja, hogy a fogyasztó meghatározott határidőn belül szankció és *indokolás nélkül* gyakorolhatja e jogát. Ami az elállás jogkövetkezményeit illeti, a 2011/83 irányelv 13. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy „az eladó vagy szolgáltató (…) visszatéríti a fogyasztó által megfizetett teljes összeget, beleértve adott esetben a szállítás költségeit is”, a fogyasztó kizárólag az áruk visszaküldésének közvetlen költségét viseli, és egy kivételes esetben a szállítási költség egy részét [26]. Ezen irányelv (37) preambulumbekezdéséből következik, hogy az elállási jog célja a fogyasztó védelme távértékesítés esetén, amikor „a fogyasztó nem tekintheti meg az árut a szerződés megkötése előtt”. Az elállási jog tehát a távollévők között kötött szerződésből eredő, a fogyasztóra nézve hátrányos helyzetet egyenlíti ki, megfelelő gondolkodási időszakot biztosítva számára, mialatt lehetősége van a megvásárolt fogyasztási cikk megvizsgálására és kipróbálására [27].

46. A fogyasztónak a jótállási nyilatkozatban vagy a vonatkozó reklámban szereplő azon lehetősége, hogy meggondolja magát és az online vásárolt árut határidő nélkül, kizárólag a termékkel való elégedetlensége miatt visszaküldje, csak a végletekig feszíti az elállási jog logikáját annak időbeli dimenziójában.

47. A fenti megfontolások összességére tekintettel javasolom, hogy a Bíróság állapítsa meg, hogy a 2011/83 irányelv 2. cikkének 14. pontját és a 2019/771 irányelv 2. cikkének 12. pontját úgy kell értelmezni, hogy az ott említett kereskedelmi jótállás fogalma kiterjed a gyártó azon kötelezettségvállalására, hogy a távollevők között kötött szerződés keretében értékesített árut, kizárólag a vevő elégedetlensége miatt, határidő nélkül visszaveszi és a vételárát visszatéríti.

48. Véleményem szerint ez irányadó az ilyen jótállás végrehajtásának feltételeire vonatkozó megoldásra. A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben arra keres választ, hogy a fogyasztó elégedetlenségét objektív körülmények alapján kell-e megállapítani. E kérdésre csak nemleges

[25] 2022. május 5-i Victorinox ítélet (C-179/21, EU:C:2022:353, 45. és 46. pont).

[26] A 2011/83 irányelv 9. cikke, amely az irányelv 13. cikkének (2) bekezdésére és 14. cikkére utal.

[27] Lásd analógia útján a távollevők között kötött szerződések esetén a fogyasztók védelméről szóló, 1997. május 20-i 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre (HL 1997. L 144., 19. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 3. kötet, 319. o.) vonatkozóan: 2009. szeptember 3-i Messner ítélet (C-489/07, EU:C:2009:502, 20. pont).

válasz adható, mivel a fogyasztónak a termékkel szemben támasztott szubjektív elvárásainak elmaradását értelemszerűen nem lehet objektíven ellenőrizni, ugyanis a bíróság nincs abban a helyzetben, hogy az érintett személy legbensőbb gondolatait vizsgálja. A fogyasztónak az áruk visszaküldéséhez csatolt, ilyen tartalmú egyszerű nyilatkozata elegendő.

## Végkövetkeztetés

49. A fenti megfontolásokra tekintettel azt javasolom a Bíróságnak, hogy a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország) által előterjesztett kérdésekre a következő választ adja:

A fogyasztók jogairól, a 93/13/EGK tanácsi irányelv és az 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 85/577/EGK tanácsi irányelv és a 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2011. október 25-i 2011/83/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkének 14. pontját és az áruk adásvételére irányuló szerződések egyes vonatkozásairól, az (EU) 2017/2394 rendelet és a 2009/22/EK irányelv módosításáról, valamint az 1999/44/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2019. május 20-i (EU) 2019/771 európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkének 12. pontját

a következőképpen kell értelmezni:

az ott említett kereskedelmi jótállás fogalma kiterjed a gyártó azon kötelezettségvállalására, hogy a távollevők között kötött szerződés keretében értékesített árut, kizárólag a vevő elégedetlensége miatt, határidő nélkül visszaveszi és a vételárát visszatéríti.